

Arrest

nr. 319 046 van 20 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. HAUWEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 juli 2022. Op 13 juli 2022 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor het persoonlijk onderhoud en geen geldige reden heeft meegedeeld om haar afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

De verzoekende partij verklaart hierna in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Begin 2023 wordt verzoekende partij door Frankrijk naar België gerepatrieerd omdat België bevoegd werd geacht voor haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij verklaart het

Rijk opnieuw te zijn binnengekomen op 11 januari 2023 en dient op 12 januari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 april 2023 wordt dit verzoek door de commissaris-generaal ontvankelijk verklaard.

Op 26 juni 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 21 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij haar verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom uit Pristina (Kosovo) en bezit u de Servische nationaliteit. U woonde tot 2001 in Pristina. Uw oom, N. D. (...), vocht in 2001 – ten tijde van de toenmalige Kosovo-oorlog – aan de zijde van de Serviërs. Hij bracht toen veel Albanezen om het leven. De familieleden van deze Albanese slachtoffers zeiden in 2001/2002 dat ze wraak zouden nemen op uw oom en zijn familie. U en uw familie vluchtten in 2001 naar Duitsland als gevolg van de toenmalige oorlog in Kosovo. U bleef tot oktober 2019 in Duitsland wonen. Toen repatrieerde Duitsland u naar Servië. U werd vanuit de luchthaven in Servië op straat gezet. U verbleef vervolgens drie jaar lang in een stad waarvan u de naam niet kent. U had nooit eerder in Servië verbleven. U was/bent de Servische taal ook niet machtig. U had in Servië geen huisvesting en verbleef op straat. Buiten het feit dat u enkele dagen informeel wat klusjes kon uitvoeren, kon u nooit eerder in Servië aan werk geraken. U verkocht stukken karton die u had verzameld om iets te verdienen. U diende ook te bedelen om eten te kopen. U zocht ook in vuilnisbakken en containers naar eten. U geeft aan dat Roma in Servië niet gewenst zijn. U stelt dat u in Servië nooit geholpen werd om arbeid, huisvesting of medische hulp te bekomen. Toen u ziek was in Servië en u tweemaal bij een medische instantie aanmeldde, kreeg u de boodschap dat u voor een medische controle diende te betalen. Er werd u gevraagd om weg te gaan, anders zou u geslagen worden. Als gevolg van uw etnie en omdat u ongewenst was in de stad waar u verbleef, kende u ook meerdere fysieke confrontaties met onbekenden. U lichtte hiervoor tweemaal de autoriteiten in, telkens tevergeefs. U werd in 2020 ook tweemaal door politieagenten geslagen toen u aan het bedelen was en in een vuilbak eten aan het zoeken was. U werd door agenten ook mondeling gewaarschuwd dat ze met u kunnen doen wat ze willen. Op 12 juli 2022 verliet u Servië. U reisde over land naar België, waar u op 13 juli 2022 om internationale bescherming verzocht. U kwam echter niet opdagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS waardoor op 6 oktober 2022 uw eerste verzoek om internationale bescherming werd beëindigd. U trok naar Frankrijk, waar u eveneens om internationale bescherming verzocht. U verbleef vijf maanden in Frankrijk. Begin 2023 werd u door Frankrijk naar België gerepatrieerd omdat België bevoegd werd geacht voor uw verzoek om internationale bescherming. U diende in België een tweede verzoek om internationale bescherming in op 12 januari 2023.

Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van uw Servische geboorteakte en een Servisch nationaliteitsbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

U beweerde voor de DVZ dat u slaapproblemen hebt en dat u veel piekert (Verklaring volgend verzoek, vraag 13). U legt evenwel geen enkel begin van bewijs neer van mogelijke psychische problemen, noch van de mogelijke impact ervan op uw deelname aan onderhavige procedure. Daarenboven maakte u voor de DVZ, toen er expliciet gepeild werd naar eventuele bijzondere procedurele noden, geen gewag van elementen of omstandigheden die het vertellen van uw relaas of uw deelname aan onderhavige procedure kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ 2e VIB en CGVS, p. 8).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 7 april 2023 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U geeft te kennen dat Roma in Servië niet gewenst zijn. U werd na uw repatriëring niet geholpen op vlak van huisvesting, arbeid en medische zorg. U stelt dat u een adres nodig heeft alvorens u zich in Servië kan inschrijven waardoor u vervolgens kan gaan werken (CGVS, p. 8 en 15). Verder werd u geslagen door burgers en politie (CGVS, p. 5, 8, 15 en 16) en vreest u problemen omdat uw oom tijdens het voormalige gewapende conflict aan de zijde van de Serviërs streed waarbij hij Albanezen om het leven bracht (CGVS, p. 8-9).

Er dient vooreerst echter aangestipt te worden dat u geen zicht biedt op uw werkelijke woon/verblijfssituatie in Servië nadat u er in 2019 naartoe werd gerepatriëerd. Zo stelt u in het begin van uw onderhoud op het CGVS dat u nooit bij iemand hebt kunnen verblijven, zelfs niet voor enkele dagen (CGVS, p. 5). Dit staat echter haaks op uw verklaringen bij de DVZ, waar u aangaf dat u bij een vriend verbleef (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hiermee geconfronteerd blijft u er initieel bij dat u steeds op straat hebt gewoond in Servië en dat deze vriend u louter toonde waar u onder de brug kon slapen (CGVS, p. 18). U wijzigt uw verklaringen nadien echter en geeft aan dat er toch een nog een andere vriend was waar u kon bij verblijven. U verbleef een maand in een kelder van deze vriend (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen geeft u aan dat die kelder geen woning is, gewoon "een kelder met een houten deur" (CGVS, p. 18). Deze repliek verklaart de tegenstrijdigheid niet, aangezien u initieel verklaard had steeds op straat gewoond te hebben.

Verder slaagt u er voor het CGVS niet in om aan te geven in welke stad of dorp u drie jaar lang verbleef. U geeft aan dat u in Beograd Navodi verbleef maar u hebt geen idee in welke stad of dorp dat gelegen is (CGVS, p. 6). Nochtans slaagde u er bij DVZ, tijdens uw verklaringen in het kader van uw 1e verzoek om internationale bescherming, wel in om aan te geven dat u in Belgrado had verbleven (Verklaring DVZ 1e VIB, vraag 33). Hiermee geconfronteerd kan u geen uitleg geven en komt u niet verder dan te stellen dat u in Beograd Navodi verbleef (CGVS, p. 18).

Voorts stelde u tijdens uw onderhoud dat u zich nooit aanmeldde bij de gemeentelijke instanties van het dorp of stad waar u woonde om huisvesting, sociale steun of andere hulp te bekomen. U geeft aan dat het immers duidelijk was dat men u niet wou helpen (CGVS, p. 13). U komt daar echter op terug en stelt dat u wel geprobeerd had om u aan te melden bij uw gemeentelijke instanties maar dat u daar te horen kreeg dat ze u niet konden helpen omdat u Roma bent (CGVS, p. 13).

Bovendien moet vastgesteld worden dat u (die in het verleden een Servisch paspoort had (Verklaring DVZ 1e VIB, vraag 25)) in het kader van uw eerste verzoek voor de DVZ stelde dat u zonder documenten Servië heeft verlaten (Verklaring DVZ 1e VIB, vraag 33), terwijl u voor het CGVS erkende dat u Servië legaal heeft verlaten (CGVS, p. 6). Er rijst aldus het vermoeden dat u moedwillig uw paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten omdat hier mogelijks informatie instaat die niet te rijmen valt met uw verklaringen (o.a. omtrent het al dan niet bezitten van een domicilie in Servië). De vaststelling dat u trouwens enerzijds schetst dat u te ziek was om in Servië ooit werk te zoeken (CGVS, p. 11), maar anderzijds weergeeft dat u te voet van Servië naar België kwam (CGVS, p. 6 en Verklaring DVZ 1e VIB, vraag 32 en 33), plaatst een verder voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u slechts één keer probeerde om u aan te melden bij uw gemeentelijke instanties van uw dorp/stad (CGVS, p. 14). U vroeg toen naar een woning en bijstand. U weet evenwel niet aan welke voorwaarden dergelijke hulpverlening verbonden is (CGVS, p. 14-15). Waar u schetst dat u bij uw bezoek aan de gemeente verjaagd werd en dat er gedreigd werd met de politie, moet opgemerkt worden dat u nooit bij hogere instanties in Servië hebt aangegeven dat uw lokale overheid u niet hielp (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, stelt u dat u weet dat ze u toch niet willen ondersteunen (CGVS, p. 15). Deze repliek is in alle redelijkheid onvoldoende om uw nalatigheid te verschonen. Indien deze autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Daarenboven liet u ook na om contact op te nemen met organisaties die Roma's helpen om hun rechten te beschermen (CGVS, p. 15).

Voorts toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aan dat hoewel heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precare economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige

(antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert ook de nodige strategieën met bijhorende actieplannen ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Een laatste strategie werd in februari 2022 aangenomen met de bedoeling in lijn te geraken met het EU Roma Strategic Framework for 2020-2030. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Vooral op het gebied van de uitreiking van identiteitsdocumenten voor Roma in Servië is de voorbije jaren een aanzienlijke progressie merkbaar. Om de toegang tot de gezondheidszorg bij Roma te faciliteren werd door het ministerie van Gezondheidszorg tevens een systeem van gezondheidsbemiddelaars op poten gezet die als brugfiguur functioneren tussen de gemeenschap en de gezondheidszorg. Volgens de OVSE heeft dit systeem een concrete en meetbare verbetering wat betreft de gezondheidsstatus van de Roma-gemeenschap met zich meegebracht. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. In 2018 werd zo in Servië het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. Het voorziet in garanties op de implementering van algemene, brede ontwikkelingsdoelstellingen op het lokale (gemeentelijke) niveau. Sindsdien zijn op lokaal niveau (in de 11 aangeduide gemeentes) een aantal programma's daadwerkelijk aan het lopen die bijdragen aan de verbetering van de situatie van de Roma in het onderwijs, huisvesting, nutsvoorzieningen, cultuurleven, Bovendien heeft het land in 2019 ook de Poznan-Verklaring (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's en burgermaatschappijorganisaties actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Voor klachten omwille van discriminatie op basis van etnische afkomst kunnen Roma zich verder richten tot de Ombudsdienst (Protector of Citizens) en de Commissaris voor de bescherming van gelijkheid (Commissioner for the Protection of Equality).

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens biedt u geen zicht op uw arbeidssituatie in Servië na uw terugkeer in 2019. Zo schetst u tijdens uw onderhoud initieel het beeld dat u louter karton verzamelde en bedelde en hiermee vijf euro per dag verdiende. Andere manieren om geld te verdienen, waren er volgens u niet omdat u de taal niet machtig was (CGVS, p. 5-6). Dit komt echter niet overeen met uw latere verklaringen waarbij u aangeeft dat u om de drie à vier dagen schoonmaakte of het gras verzorgde bij verschillende mensen (CGVS, p. 11). Daarenboven wijzigt u ook deze verklaringen en stelt u dat u dan toch niet bij meerdere mensen deze klusjes uitvoerde en dat u dergelijk werk maar één dag uitvoerde (CGVS, p. 12). U wijzigt ook deze verklaringen meteen en geeft aan dat u niet één dag maar twee dagen dit werk uitvoerde (CGVS, p. 12). Het dermate veranderen van uw verklaringen breekt uw geloofwaardigheid verder af. Geconfronteerd met uw steeds wijzigende verklaringen, besluit u dat u maar één dag zo werkte (CGVS, p. 13). Deze repliek verklaart geenszins het vastgestelde verschil aangezien u bij het begin van uw onderhoud meermaals gevraagd werd of u – naast karton te verkopen en te bedelen – nog op andere manieren (ook al was het maar voor één dag) geld verdiende in Servië (CGVS, p. 5, 6 en 13). Voorts komt uw bewering dat u geen werk zocht omdat u te ziek was (CGVS, p. 11) niet overeen met uw verklaring dat u al uw tijd gebruikte om karton te zoeken en te verkopen (CGVS, p. 6). Bovendien gaf u bij de DVZ aan dat u wel zwaar werk kon doen maar weliswaar weinig verdiende (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hiermee geconfronteerd stelt u dat amper kon werken en maar vijf euro verdiende. Deze repliek verklaart bovenstaande tegenstrijdigheid niet. Dat uw verklaringen omtrent uw arbeidssituatie in Servië niet coherent zijn, blijkt eens te meer uit uw stelling voor de DVZ dat u in Servië tien uur per dag werkte voor tien euro (Verklaring DVZ 1e VIB, vraag 28). Daarnaast gaf u tijdens uw eerste verzoek aan dat u straatmuzikant was (Verklaring DVZ 1e VIB, vraag 33), iets waar u met geen woord over

repte tijdens uw onderhoud op het CGVS. Hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan deze verklaringen te ontkennen en stelt u dat u geen muziek kan spelen (CGVS, p. 18).

Waar u te kennen geeft dat u medische zorg werd geweigerd, moet opgemerkt worden dat het loutere feit dat u voor medische zorg dient te betalen geen vervolging of ernstige schade inhoudt (CGVS, p. 15). Voor zo ver er bij deze medische instanties met geweld werd gedreigd (CGVS, p. 8), blijkt uit niets dat u hiertegen geen beroep zou kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt immers dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt, onder meer door de doorvoering op 9 februari 2022 van de grondwetswijziging waarbij rechters en parketmagistraten niet langer door het parlement aangeduid kunnen worden. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de Ombudsdienst (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In oktober 2019 trad een nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on Free Legal Aid) in werking. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat Servië over uitgebreide wetgeving beschikt in de strijd tegen corruptie. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië over diverse anticorruptie-instellingen, onder meer een anticorruptieagentschap dat toeziet op de implementatie van de maatregelen. De strijd tegen corruptie leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa). Deze organisatie helpt onder meer de politie bij het introduceren van internationale standaarden, hervormingen en het opbouwen van een vertrouwensrelatie met de bevolking.

Specifiek voor de Roma minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Servië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U blijft hier in gebreke. / U heeft dit evenwel niet gedaan....[concrete vaststellingen uit het dossier]. Informatie over de Roma in Servië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, en dat er diverse burgermaatschappijorganisaties, waaronder bijvoorbeeld het Roma Women's Network en Praxis, alsook ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisaties of binnen de relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) zijn die opkomen voor de Roma gemeenschap en bijstand

kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat de organisatie Minority Rights Group International van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022 samen met Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma had lopen dat erop gericht was te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

In het licht van voorgaande vaststellingen aangaande de beschikbare beschermingsmogelijkheden in Servië heeft u aldus evenmin aannemelijk gemaakt dat u wanneer u geconfronteerd werd/zou worden met geweld van burgers, een ontoereikend politieoptreden bij aangifte van dergelijk geweld en/of geweld door de politie zelf begaan, geen beroep zou kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten. U gaf het door u als gebrekkig ervaren politieoptreden en het politiegeweld bovendien nooit aan bij andere, hogere instanties. U meent immers dat dit tot niets zou leiden en u vreest nog eens geslagen te worden (CGVS, p. 16-17). Gelet dat uit voorgaande informatie duidelijk blijkt dat ook Roma in Servië politiegeweld kunnen aanklagen, volstaat dergelijke repliek evenwel niet.

Dat uw oom destijds aan de zijde van de Serviërs tegen de Albanezen streed volstaat niet om actueel te gewagen van een nood aan internationale bescherming (CGVS, p. 8-9). U brengt immers geen elementen aan waaruit een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade zou kunnen blijken. Vooreerst betreffen de slachtoffers van uw oom etnische Albanezen uit Pristina, het huidige Kosovo (CGVS, p. 9). U bent daarentegen een Servisch staatsburger waardoor uw vrees derhalve ten aanzien van Servië wordt beoordeeld. Verder blijkt uit niets dat uw oom na 2001/2002 hieromtrent nog concrete problemen heeft gekend. U kende evenmin ooit enig probleem naar aanleiding van de vroegere activiteiten van uw oom tegen etnische Albanezen (CGVS, p. 10).

Gelet op het geheel aan voorgaande heeft u, die in het bezit werd gesteld van een Servisch paspoort, geboorteakte en Servisch nationaliteitsbewijs, niet aannemelijk gemaakt dat u in Servië het slachtoffer werd of dreigt te worden van een vervolging of ernstige schade.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw identiteit en herkomst staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij geeft eerst een algemene uiteenzetting waarbij zij erop wijst dat zij van Roma-etniciteit is en de Servische nationaliteit heeft. Zij wijst er eveneens op dat zij is geboren in Kosovo (en dat dit destijds tot Servië behoorde, waardoor zij in theorie de Servische nationaliteit heeft), uit Roma-ouders die ook uit Kosovo (toen Servië) komen, en dat zij in Kosovo heeft gewoond (tot 2001) en in Duitsland (van 2001 tot 2019), voordat zij in oktober 2019 door Duitsland werd teruggestuurd naar Servië, hoewel zij geen

Servisch spreekt en daar nooit heeft gewoond. Zij stelt dat geen enkel lid van haar familie in Servië woont en benadrukt dat deze feiten door de verwerende partij niet worden betwist.

Zij benadrukt tevens dat zij heeft verklaard dat zij in Servië van 2019 tot 2022 veel discriminatie en politiegeweld heeft ondervonden omdat zij geen Servisch sprak, tot de Roma-minderheid behoorde en soms ook als Albanees (vanwege haar Kosovaarse afkomst) werd beschouwd.

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij van mening is dat het verzoek van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is aangezien zij niet heeft aangetoond dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of dat er een reëel risico bestaat dat haar ernstige schade zal worden toegebracht, maar dat zij ten stelligste de door de verwerende partij aangevoerde weigeringsgronden betwist.

Zij benadrukt dat zij over het algemeen spontaan was en dat haar woorden vol leven waren. Zo stelt zij dat zij verdrietig en emotioneel was toen zij sprak over haar repatriëring van Duitsland naar Servië en de erbarmelijke omstandigheden waarin zij als in Kosovo geboren Roma in Servië had moeten leven en het gegeven dat zij de Servische taal niet kon spreken. Zij haalt ook aan dat zij huilde toen zij uitlegde onder welke omstandigheden zij dakloos was geworden in Servië en citeert ter staving hiervan uit de notities van het persoonlijk onderhoud waar zij stelde dat er als Roma niet naar je wordt omgekeken, maar er op je wordt neergekeken, dat zij 2 jaar lang gewoon onder een brug achter het station heeft gewoond, in karton, om het toch proberen wat warm te houden en dat het gewoon triest was. Zij wijst er ook op dat zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS, en bij verschillende gelegenheden, herhaalde dat zij liever een einde aan haar leven maakte dan terug te keren naar Servië en dat zij, toen zij nog in Servië woonde, overwoog zelfmoord te plegen, wat volgens haar een reëel gevoel weergeeft van de discriminatie die zij daar ervoer. Zij stelt dat het voelbaar is dat zij grote psychische nood ervaart bij de gedachte terug te moeten keren naar Servië om daar onder dezelfde omstandigheden te leven.

Zij meent verder dat de door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden van ondergeschikt belang zijn of geen echte tegenstrijdigheden vormen als er rekening wordt gehouden met het geheel van haar verklaringen, haar situatie van verhoogde kwetsbaarheid en de specifieke kenmerken van haar land van herkomst.

Ook moet er volgens haar rekening worden gehouden met het feit dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij meermaals de betekenis van de haar gestelde vragen niet begreep en dat zij soms onwillekeurig *"off the mark"* antwoordde omdat zij het niet begreep. Zij wijst er op dat de vragen soms meerdere malen opnieuw moesten worden geformuleerd om haar te laten begrijpen wat haar werd gevraagd.

De discriminatie- en geweldsfeiten die zij bij haar terugkeer naar Servië heeft ondervonden, zijn volgens haar voldoende geloofwaardig en zijn, in hun geheel bezien, van dien aard dat zij kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot haar verblijfplaats in Servië haalt zij het volgende aan:

"Verzoeker heeft meerdere malen herhaald dat hij geen toegang had tot huisvesting omdat hij niet in zijn levensonderhoud kon voorzien en werd afgewezen in zijn hoedanigheid van Roma/Kosovar (Albanees) in Servië en dat hij in dat land geen sociaal netwerk had. Eiser probeerde hulp te zoeken, maar dat bleek al snel onmogelijk gezien de uitsluiting die hij overal ondervond vanwege zijn etniciteit en het feit dat hij geen Servisch sprak.

De beslissing was volledig onjuist door te stellen dat verzoeker niet had aangegeven in welke stad of dorp hij in Servië had verbleven.

Verzoeker heeft meermaals herhaald dat hij in Servië dakloos was en voornamelijk op straat sliep, onder een brug in "Beograd Navodi".

Als verweerder het nodige onderzoek had verricht, zou hij hebben vastgesteld dat "Beograd Navodi" een wijk van Belgrado is die letterlijk kan worden vertaald als "Belgrado aan het water". Dit is logisch aangezien verzoeker heeft verklaard dat hij aan het water sliep (onder een brug) en dat hij zich in de buurt in het water waste.

Verweerder ziet ook over het hoofd dat verzoeker voor 2019 nog nooit in Servië is geweest, de geografie van het land niet kent en geen Servisch spreekt. In die omstandigheden was het voor hem moeilijk om preciezer te zijn over waar hij in Servië woonde dan de wijk/brug waar hij sliep. Omdat hij de taal niet sprak en niet over middelen beschikte, heeft hij nooit informatie over het land kunnen verstrekken of van de ene stad naar de andere kunnen reizen.

Er wordt niet ernstig betwist dat verzoeker voornamelijk op straat leefde toen hij naar Servië werd teruggestuurd na zijn hele leven in Duitsland te hebben gewoond. Niet in geschil is dat verzoeker geen familieleden of kennissen heeft in Servië, waar hij vóór 2019 nooit had gewoond.

In deze omstandigheden en gezien zijn specifieke profiel (Kosovaar sprekende Roma zonder sociaal netwerk) en de systematische discriminatie van zijn gemeenschap die in de hieronder (infra) aangehaalde bronnen wordt beschreven, zijn zijn verklaringen dat hij voornamelijk op straat is gebleven voldoende geloofwaardig.

De eiser bevestigde ook dat hij in de winter een maand in de kelder van een kennis had doorgebracht, maar dat hij daar niet had kunnen blijven omdat zijn vrouw na hun huwelijk bij deze man was gaan wonen. (CGVS, p. 18 : « (...)»)

De verzoeker legde uit dat hij dit niet spontaan vermeldde aan het begin van het persoonlijk gesprek bij het CGVS omdat het geen echt alternatief was voor zijn leven op straat.

Verzoeker is dakloos gebleven en heeft slechts één maand van deze steun genoten, tussen 2019 en 2022.

Bij DVZ heeft verzoeker niet gezegd dat hij drie jaar met deze vriend in Servië heeft kunnen samenwonen.

Wel heeft hij uitgelegd dat hij niemand kende in Servië, geen brood verdiende en zich moest wassen in een meer. Hij zei weliswaar dat hij de mogelijkheid had gehad om met een jongere samen te wonen, maar verklaarde ook dat hij die plek had moeten verlaten toen zijn vrouw bij hem kwam wonen. Ook hier verwees verzoeker naar de kelder waar hij tijdelijk had kunnen verblijven voordat zijn kennis trouwde.

Er is dus geen sprake van tegenstrijdigheid tussen wat verzoeker op dit punt op DVZ en aan het CGVS heeft verteld."

Met betrekking tot haar toegang tot de arbeidsmarkt betoogt zij het volgende:

"Verzoeker heeft altijd verklaard dat hij een beetje had gewerkt, maar dat hij daarmee niet in zijn levensonderhoud kon voorzien. Hij bevestigde dat hij absoluut geen muzikant was en wist niet waarom in de eerste vragenlijst aan DVZ "straatmuzikant" stond. Verzoeker had verklaard dat hij op straat bedelde en misschien was hij niet goed begrepen.

Verzoeker verklaarde consequent dat hij op straat bedelde en papier en karton inzamelde om te verkopen in de hoop een paar euro te verdienen. Dit was zijn hoofdactiviteit.

Natuurlijk bood verzoeker daarnaast soms zijn hulp aan aan oma's om hun boodschappen op straat te dragen. Twee keer hielp hij ook een man aan wie hij had aangeboden om voor een paar euro het huishouden te doen en zijn tuin te verzorgen.

Dit waren kleine klusjes waarmee hij duidelijk niet in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien.

Hij verklaarde dat hij de hele dag op zoek was naar eten en drinken, ondanks het feit dat hij ziek was door zijn moeilijke leefomstandigheden (CGVS, p. 6, 8). Verzoeker moest zien te overleven en dit weerhield hem er kennelijk van om (in alle gevallen tevergeefs) Servische werkgevers (die hem niet wilden) of de Servische autoriteiten te benaderen voor het verkrijgen van een werkvergunning, die onmogelijk te verkrijgen was zonder huisvesting en een identiteitskaart.

Verzoeker verklaarde dat hij honger had geleden en dat hij daarom ook in vuilnisbakken moest rommelen om eten te vinden en te eten wanneer hij niet genoeg geld verdiende.

Verweerder verweet verzoeker dat hij had geantwoord dat hij alleen bedelde en kartonnen dozen verzamelde, en vervolgens had vermeld dat hij ook wel eens bij een man thuis schoonmaakte of voorbijgangers op straat hielp met klusjes.

Verzoeker was voornamelijk bedelaar en de kleine diensten die hij verleende aan voorbijgangers deed hij als onderdeel van zijn bedelarij en voor een paar euro. Er was dus geen sprake van "ander" werk dat eiser tijdens het persoonlijk onderhoud had moeten aangeven. Verweerder was onoprecht toen zij besloot dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over zijn beroepssituatie in Servië.

Verzoeker heeft zich misschien niet goed uitgedrukt, maar hij heeft nooit bedoeld te zeggen dat hij om de drie of vier dagen particuliere woningen schoonmaakt (wat gezien zijn profiel onmogelijk zou zijn).

Volgens de beschikbare informatie over de situatie van de Roma, die hieronder wordt geciteerd, werken veel Roma onofficieel op straat om vuilnis op te rapen in een poging om te overleven, wat bevestigt wat verzoeker heeft gezegd (zie hieronder).

Verzoeker zei ook dat hij zich niet had ingeschreven bij een werkloosheidsbureau, hoewel hij dat wel had geprobeerd, omdat ze hem niet wilden omdat hij eruitzag als een zwerver en ze zeiden dat hij Albanees was (vanwege zijn Kosovaarse afkomst).

Op de vraag of hij zonder vergunning kon werken, gezien zijn nationaliteitsdocumenten, antwoordde hij: « Ik zat tussen 2 vuren, als ik naar de serviers ging, zeiden ze "ga naar de albanezen" en die zeiden "ga naar de serviers". Uitendelijk kreeg ik geen bijstand, van de ene noch van de andere." (CGVS, p. 6)

Verzoeker wil er in dit verband op wijzen dat het voor hem in de praktijk zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, was om werkloosheid of een werkvergunning te krijgen, aangezien hij geen vaste verblijfplaats had, niet in de registers was ingeschreven en het voor hem moeilijk was om als Roma/Kosovar een Servische identiteitskaart te krijgen.

Verzoeker is geboren in Kosovo. Hij heeft weliswaar de Servische nationaliteit, maar alleen omdat hij daar vóór de onafhankelijkheid van Kosovo is geboren. In de Servische nationaliteitsdocumenten die hij heeft overgelegd als onderdeel van zijn verzoek om internationale bescherming, wordt ook duidelijk de Republiek Kosovo genoemd. Zelfs als eiser met deze documenten naar de plaatselijke overheid ging, bleek uit de presentatie ervan dat hij Albanees of Roma was en dat hij geen echte "Serviër" was (naast het feit dat eiser

geen Servisch sprak), wat een belemmering vormde voor de afgifte van een werkvergunning (ervan uitgaande dat hij onderdak zou vinden) of een Servische identiteitskaart.

Verzoeker legde weliswaar uit dat hij zeer lang geleden een paspoort van het Servische consulaat in Duitsland had gekregen, toen hij daar net met zijn ouders was komen wonen. Hij voegde daar echter aan toe dat dit document ook het stempel van de Kosovaarse Republiek Servië droeg. Hij verklaarde dat hij dit paspoort lang geleden was kwijtgeraakt. Hij verklaarde dat hij dit document nooit in Servië had gehad.

Verzoeker heeft, anders dan verweerder stelt, nooit bedoeld te zeggen dat hij met een paspoort de Servische grens is overgestoken.

Dit blijkt uit het administratieve dossier, waaruit blijkt dat verzoeker de hem gestelde vraag niet heeft begrepen en "buiten de orde" heeft geantwoord.

Dus op de vraag « Verliet u Servië legaal », antwoordde hij « ja ik kon daar niet overleven. Ik ging daar ook niet omkomen (...) ».

Hij heeft de vraag dan ook niet beantwoord, omdat hij sprak over het feit dat hij vanwege zijn leefomstandigheden niet in Servië kon blijven, en uit dit antwoord kan dan ook niet worden afgeleid dat hij met een paspoort de grens is overgestoken.

Verzoeker heeft wel verklaard dat hij te voet de grens is overgestoken met andere (Afghaanse) asielzoekers die hij in Servië had ontmoet en die hij had besloten te volgen. Verzoeker heeft twaalf dagen met deze mensen meegelopen.

Verzoeker probeerde dus geenszins een Servisch paspoort te verbergen, zoals de wederpartij impliceerde. Bovendien zou verweerder met een dergelijk paspoort niet noodzakelijkerwijs verzoekers adres in Servië kunnen achterhalen, aangezien die informatie niet in het document staat. Eiser spreekt geen Servisch en de procedures zijn voor hem als in Kosovo geboren Roma bijzonder moeilijk. Het is dan ook moeilijk in te zien hoe hij in Servië een Servisch paspoort had kunnen verkrijgen, gelet op de omstandigheden waarin hij leefde."

Met betrekking tot haar toegang tot gezondheidszorg en sociale steun stelt zij het volgende:

"De eiser legde uit dat hij vaak ziek was door zijn leefomstandigheden in Servië en dat hij nooit gratis hulp had kunnen krijgen. Hem werd gevraagd te betalen, maar hij verdiende zijn brood niet.

Eiser legde overtuigend uit waarom hij werd uitgesloten van alle diensten.

Hij sprak geen Servisch en was bang om hulp te vragen omdat hij vaak werd geslagen door burgers. Hij vertrouwde andere mensen of instellingen niet."

Met betrekking tot het politiegeweld en het geweld door burgers haalt zij het volgende aan:

"In het bestreden besluit wordt niet betwist dat verzoeker het slachtoffer is van politiegeweld en civiel geweld, noch dat dit geweld hem is aangedaan wegens zijn Roma etniciteit.

Verzoeker is in 2020 twee keer op straat mishandeld door politieagenten (!!!) terwijl hij bedelde of in vuilnisbakken rommelde.

Verzoeker heeft ook verklaard dat hij dagelijks door voorbijgangers werd geslagen terwijl hij bedelde. («(...)» (CGVS, 5-6); «(...)» (CGVS, p. 15); «(...)» (CGVS, p. 16)....)

Hij legde uit dat hij soms moest stoppen met bedelen en zich een tijdje in de containers moest voeden om niet gewond te raken en zei dat het een zeer hard leven was (CGVS, p. 16).

Verzoeker probeerde contact op te nemen met de politie, maar die reageerde nooit op zijn klachten over geweld door burgers.

Omdat de politie niets voor hem deed en verzoeker ook zelf door de politie was geslagen, vertrouwde hij hen niet meer en durfde hij niet meer naar een politiebureau te gaan uit angst mishandeld te worden.

De opmerkingen van verzoeker zijn volkomen begrijpelijk en in overeenstemming met de hieronder uiteengezette objectieve informatie.

Verzoekers persoonlijke ervaring, in combinatie met de hieronder uiteengezette informatie, bevestigt dat verzoeker - gelet op zijn specifieke profiel - geen aanspraak kan maken op daadwerkelijke bescherming van zijn autoriteiten."

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de algemene informatie over de situatie van de Roma in Servië en over de doeltreffende bescherming die de Servische autoriteiten haar zouden bieden. Zij wijst erop dat uit de door haar geciteerde informatie volgt dat de omvang en intensiteit van de problemen van discriminatie in Servië als vervolging kunnen worden beschouwd en niet slechts "in uitzonderlijke omstandigheden" zoals de verwerende partij beweert. Het loutere feit dat Europese instellingen en mensenrechtenorganisaties verschillende initiatieven hebben genomen om de situatie van de Roma in Servië te verbeteren en dat Servië zich genoodzaakt heeft gezien bepaalde wetten en procedures vast te stellen om deze gemeenschap te beschermen, betekent volgens de verzoekende partij niet dat de Roma-gemeenschap in Servië niet nog steeds stelselmatig wordt gediscrimineerd. Zij stelt dat de verschillende maatregelen die de Servische regering heeft genomen niets veranderen aan de situatie van de Roma. Er is volgens haar geen echte politieke wil om hun situatie in de praktijk te verbeteren, vooral niet op lokaal niveau (het niveau waar een behoeftige persoon het meest hulp nodig heeft...). De COI Focus die door het CGVS werd opgesteld heeft

het volgens verzoekende partij ook duidelijk over het gebrek aan systematische steun voor de Roma in de lokale besturen en het gebrek aan uitvoering van lokale actieplannen. Zij citeert vervolgens uit de COI Focus: *“Servië Algemene Situatie”* van 15 december 2022. Tenslotte citeert zij uit het nieuwsartikel *“Polar bears are better protected than romani people in Serbia”* van M. RELJIC dat werd gepubliceerd op de website van het European Roma Rights Center (ERRC) en waarvan zij de weblink toevoegt.

De verzoekende partij besluit dat het feit dat zij tot de Roma-minderheid in Servië behoort en haar eigen omstandigheden (namelijk het feit dat zij geen Servisch spreekt, niemand in Servië kent, niets over Servië weet, geen middelen of alternatieve huisvesting heeft en in Servië reeds is gediscrimineerd), die de omvang en de intensiteit van de problemen waarmee zij kan worden geconfronteerd waarschijnlijk vergroten, de verlening van internationale bescherming rechtvaardigen.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hooforde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt haar de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.4. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar het volgende rapport en nieuwsartikel:

- COI Focus: *“Servië Algemene Situatie”* van 15 december 2022;
- RELJIC, M., *“Polar bears are better protected than romani people in Serbia”*, ERRC.

2.5. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekende partij de bestreden beslissing en het bewijs van juridische tweedelijnsbijstand toe.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 26 september 2024 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar het volgende rapport en er de weblink van vermeldt:

- COI Focus: *“Servië Algemene Situatie”* van 5 december 2023.

3.2. De verzoekende partij dient ter terechtzitting nog een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- de Belgische identiteitskaart van haar partner met wie zij samenwoont en een kind heeft, maar waarmee zij (nog) niet getrouwd is;
- de aangifte van erkenning van hun kind.

De verzoekende partij haalt ter terechtzitting aan dat er nog geen beslissing inzake de erkenning van hun kind is.

4. Beoordeling

4.1. Het beroep van de verzoekende partij is gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 augustus 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

4.2. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

Bij koninklijk besluit van 7 april 2023 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Ook in het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 dat die lijst van veilige landen van herkomst vastlegt, is dit het geval.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110- 116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker (*cf.* RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De verzoekende partij verklaart dat zij Servië is ontvlucht omdat Roma in Servië niet gewenst zijn. Zij stelt dat zij na haar repatriëring vanuit Duitsland, waar zij tussen 2001 en 2019 zou hebben verbleven, niet werd geholpen op vlak van huisvesting, arbeid en medische zorg. Zij stelt dat zij echter een adres nodig heeft alvorens zij zich in Servië kan inschrijven waardoor zij vervolgens kan gaan werken. Toen zij ziek was in Servië en zij zich tweemaal bij een medische instantie aanmeldde, zou zij de boodschap hebben gekregen dat zij voor een medische controle diende te betalen. Er zou haar gevraagd zijn om weg te gaan, anders zou zij geslagen worden. Verder verklaart zij er als gevolg van haar Roma-etniciteit en omdat zij ongewenst was in de stad waar zij verbleef meermaals te zijn geslagen door (onbekende) burgers. Zij zou in 2020 ook tweemaal door politieagenten zijn geslagen toen zij aan het bedelen was en in een vuilbak eten aan het zoeken was. De agenten zouden haar ook mondeling hebben gewaarschuwd dat ze met haar kunnen doen wat ze willen. Tenslotte stelt zij problemen te vrezen omdat haar oom tijdens het voormalige gewapende conflict aan de zijde van de Serviërs streed waarbij hij Albanezen om het leven bracht.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij legde tijdens de administratieve procedure van haar eerste verzoek om internationale bescherming een kopie van haar Servische geboorteakte en een Servisch nationaliteitsbewijs neer.

Bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt zij de Belgische identiteitskaart van haar partner met wie zij samenwoont en een kind heeft, maar waarmee zij (nog) niet getrouwd is, alsook de aangifte van erkenning van hun kind.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De Servische geboorteakte en het Servisch nationaliteitsbewijs van de verzoekende partij kunnen louter de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij aantonen. Dit wordt echter niet betwist door de commissaris-generaal.

De Belgische identiteitskaart van de partner van de verzoekende partij kan voorts louter de identiteit en nationaliteit van de partner van de verzoekende partij aantonen en de aangifte van erkenning van hun kind kan aantonen dat zij wensen te verklaren dat de verzoekende partij de vader is van hun kind. Deze documenten hebben bijgevolg betrekking op het (gezins-)leven van de verzoekende partij in België, doch kunnen haar voorgehouden problemen in Servië niet staven.

Er moet worden vastgesteld dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de

verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de Roma-gemeenschap in Servië (nog steeds) stelselmatig wordt gediscrimineerd en waar zij in dit verband citeert uit de COI Focus: "*Servië Algemene Situatie*" van 15 december 2022 en het nieuwsbericht "*Polar bears are better protected than romani people in Serbia*" van M. RELJIC op de website van het ERRC, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Servië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien niet zonder meer dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. De Raad onderstreept dat internationale bescherming immers slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput.

Uit de COI Focus: "*Servië Algemene Situatie*" van 5 december 2023 blijkt dat niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt, onder meer door de doorvoering op 9 februari 2022 van de grondwetswijziging waarbij rechters en parketmagistraten niet langer door het parlement aangeduid kunnen worden. Deze aanpassingen vormen een belangrijke stap om de onafhankelijkheid en verantwoordingsplicht van de rechterlijke macht te garanderen. Tevens blijkt dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken (*Sector of Internal Control*). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In oktober 2019 trad een nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (*Law on Free Legal Aid*) in werking. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat Servië over uitgebreide wetgeving beschikt in de strijd tegen corruptie. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië over diverse anticorruptie-instellingen, onder meer een anti-corruptieagentschap dat toeziet op de implementatie van de maatregelen, de Raad tegen corruptie (*Anti-corruption Council*) en het openbaar ministerie voor georganiseerde misdaad (*Prosecutor's Office for Organized Crime*). De strijd tegen corruptie leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. Eind 2022 heeft Servië nog altijd geen nieuwe Strategie voor de strijd tegen corruptie aangenomen. De laatste strategie was van kracht voor

de periode 2013-2018. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa). Deze organisatie helpt onder meer de politie bij het introduceren van internationale standaarden, hervormingen en het opbouwen van een vertrouwensrelatie met de bevolking. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de Ombudsdienst (*Protector of Citizens*), de Commissaris voor de bescherming van gelijkheid (*Commissioner for the protection of equality*) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Specifiek voor de Roma minderheid wordt niet ontkend dat in Servië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Informatie over de Roma in Servië maakt wel duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, en dat er diverse burgermaatschappijorganisaties, waaronder bijvoorbeeld het *Roma Women's Network* en Praxis, alsook ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisaties of binnen de relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) zijn die opkomen voor de Roma gemeenschap en bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat de organisatie *Minority Rights Group International* van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022 samen met Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma had lopen dat erop gericht was te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Servië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst over de situatie van de Roma en hun beschermingsmogelijkheden in Servië, loopt gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de voormelde informatie. Deze informatie is dan ook niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Servië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering, betekent verder niet dat de Servische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om haar bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Er kan worden besloten dat de Servische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve kan de verzoekende partij niet volstaan met een verwijzing naar het loutere feit dat zij Roma is om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar de verzoekende partij, gelet op de volgende vaststellingen, in gebreke blijft.

De commissaris-generaal stelt immers terecht in de bestreden beslissing vast dat verzoekende partij geen zicht biedt op haar werkelijke woon- of verblijfssituatie in Servië nadat zij er in 2019 naartoe werd gerepatrieerd:

“Zo stelt u in het begin van uw onderhoud op het CGVS dat u nooit bij iemand hebt kunnen verblijven, zelfs niet voor enkele dagen (CGVS, p. 5). Dit staat echter haaks op uw verklaringen bij de DVZ, waar u aangaf dat u bij een vriend verbleef (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hiermee geconfronteerd blijft u er initieel bij dat u steeds op straat hebt gewoond in Servië en dat deze vriend u louter toonde waar u onder de brug kon slapen (CGVS, p. 18). U wijzigt uw verklaringen nadien echter en geeft aan dat er toch een nog een andere vriend was waar u kon bij verblijven. U verbleef een maand in een kelder van deze vriend (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen geeft u aan dat die kelder geen woning is, gewoon “een kelder met een houten deur” (CGVS, p. 18). Deze repliek verklaart de tegenstrijdigheid niet, aangezien u initieel verklaard had steeds op straat gewoond te hebben.

Verder slaagt u er voor het CGVS niet in om aan te geven in welke stad of dorp u drie jaar lang verbleef. U geeft aan dat u in Beograd Navodi verbleef maar u hebt geen idee in welke stad of dorp dat gelegen is (CGVS, p. 6). Nochtans slaagde u er bij DVZ, tijdens uw verklaringen in het kader van uw 1e verzoek om internationale bescherming, wel in om aan te geven dat u in Belgrado had verbleven (Verklaring DVZ 1e VIB, vraag 33). Hiermee geconfronteerd kan u geen uitleg geven en komt u niet verder dan te stellen dat u in Beograd Navodi verbleef (CGVS, p. 18).

Voorts stelde u tijdens uw onderhoud dat u zich nooit aanmeldde bij de gemeentelijke instanties van het dorp of stad waar u woonde om huisvesting, sociale steun of andere hulp te bekomen. U geeft aan dat het immers duidelijk was dat men u niet zou helpen (CGVS, p. 13). U komt daar echter op terug en stelt dat u wel geprobeerd had om u aan te melden bij uw gemeentelijke instanties maar dat u daar te horen kreeg dat ze u niet konden helpen omdat u Roma bent (CGVS, p. 13).

(...).

De vaststelling dat u trouwens enerzijds schetst dat u te ziek was om in Servië ooit werk te zoeken (CGVS, p. 11), maar anderzijds weergeeft dat u te voet van Servië naar België kwam (CGVS, p. 6 en Verklaring DVZ 1e VIB, vraag 32 en 33), plaatst een verder voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u slechts één keer probeerde om u aan te melden bij uw gemeentelijke instanties van uw dorp/stad (CGVS, p. 14). U vroeg toen naar een woning en bijstand. U weet evenwel niet aan welke voorwaarden dergelijke hulpverlening verbonden is (CGVS, p. 14-15). Waar u schetst dat u bij uw bezoek aan de gemeente verjaagd werd en dat er gedreigd werd met de politie, moet opgemerkt worden dat u nooit bij hogere instanties in Servië hebt aangegeven dat uw lokale overheid u niet hielp (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, stelt u dat u weet dat ze u toch niet willen ondersteunen (CGVS, p. 15). Deze repliek is in alle redelijkheid onvoldoende om uw nalatigheid te verschonen. Indien deze autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Daarenboven liet u ook na om contact op te nemen met organisaties die Roma's helpen om hun rechten te beschermen (CGVS, p. 15)."

Door vooreerst louter te stellen dat zij meerdere malen heeft herhaald dat zij geen toegang had tot huisvesting omdat zij niet in haar levensonderhoud kon voorzien en werd afgewezen in haar hoedanigheid van Roma/Kosovaar (Albanees) in Servië, dat zij in dat land geen sociaal netwerk had, dat zij probeerde hulp te zoeken, maar dat al snel onmogelijk bleek gezien de uitsluiting die zij overal ondervond vanwege haar etniciteit en het feit dat zij geen Servisch sprak, beperkt zij zich tot een loutere verwijzing naar haar eerdere verklaringen en werpt zij bijgevolg geen ander licht op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verzoekende partij geen zicht biedt op haar werkelijke woon- of verblijfssituatie in Servië nadat zij er in 2019 naartoe werd gerepatriëerd omdat zij onder andere hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Er wordt de verzoekende partij verweten dat zij in de loop van de administratieve procedure van haar verzoek om internationale bescherming geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over haar woon- of verblijfssituatie in Servië nadat zij er in 2019 naartoe werd gerepatriëerd.

Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift waar ze stelt dat zij in Servië dakloos was en voornamelijk op straat sliep, onder een brug in "Beograd Navodi", de geografie van Servië niet kent daar het de eerste keer was dat ze er was en de taal niet spreekt, kan echter geenszins overtuigen. Er dient immers te worden vastgesteld dat de verzoekende partij er bij de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens haar verklaringen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, wel in slaagde om aan te geven dat zij in Belgrado had verbleven (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, verklaring DVZ 1^e VIB, vraag 33). Bijgevolg kan er redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij ook tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou kunnen aangeven in welke stad of dorp zij drie jaar lang verbleef. Verzoekende partij slaagde hier echter niet in, nu zij enkel kon aangeven dat zij in Beograd Navodi verbleef, en geeft ook geen aannemelijke uitleg over waarom zij plots niet meer kan vertellen in welke stad of dorp zij juist verbleef. Het kan zijn dat de verzoekende partij bij aankomst in Servië de geografie van het land niet kende, doch dit verklaart geenszins waarom zij drie jaar later hierover nog onwetend zou zijn en wisselende verklaringen aflegt.

Voorts verklaarde de verzoekende partij in het begin van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij nooit bij iemand heeft kunnen verblijven, zelfs niet voor enkele dagen en dat zij steeds op straat woonde (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Pas toen de verzoekende partij werd geconfronteerd met haar eerdere verklaringen die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd, namelijk dat zij bij een vriend verbleef (*ibid.*, verklaring volgend verzoek, vraag 17), stelde zij uiteindelijk, nadat zij er initieel bij bleef dat zij steeds op straat heeft gewoond in Servië en stelde dat deze vriend haar louter toonde waar zij onder de brug kon slapen, dat er toch nog een andere vriend was waar zij kon bij verblijven en dat zij een maand in een kelder van deze vriend verbleef (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). De verzoekende partij heeft dus niet van bij het begin van de procedure steeds verklaard dat zij 'voornamelijk' op straat leefde. Zij tracht weliswaar het beeld te schetsen dat zij steeds eenduidig heeft verklaard dat zij 'voornamelijk' op straat verbleef, doch hiermee doet zij geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Waar zij erop wijst dat zij reeds uitlegde dat zij niet spontaan aan het begin van het persoonlijk onderhoud vermeldde dat zij ook een maand in de kelder van een kennis had verbleven omdat het geen echt alternatief was voor haar leven op straat, kan zij niet worden gevolgd. De verzoekende partij werd immers aan het begin van het persoonlijk onderhoud

concreet gevraagd of zij in Servië ooit, ook al was het maar voor enkele dagen, bij iemand had kunnen verblijven en of zij steeds onder een brug had gewoond (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Er kan bijgevolg redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij als antwoord hierop zou hebben aangegeven dat zij ook een maand in een kelder van een vriend kon verblijven, indien dit werkelijk zo was, zeker nu de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel spontaan verklaarde dat zij in Servië bij een jongen kon wonen (*ibid.*, verklaring volgend verzoek, vraag 17). Door verder louter haar laatste verklaring in dit verband te herhalen, namelijk dat zij dakloos was en slechts één maand van de steun van een vriend heeft genoten, heft zij de vastgestelde tegenstrijdigheden evenmin op. Zij wijst er in het verzoekschrift nog op dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gezegd dat zij drie jaar met deze vriend in Servië heeft kunnen samenwonen, maar dat zij wel heeft uitgelegd dat zij niemand kende in Servië, geen brood verdiende en zich moest wassen in een meer. Zij stelt dat zij weliswaar zei dat zij de mogelijkheid had gehad om met een jongere samen te wonen, maar wijst erop dat zij ook verklaarde dat zij die plek had moeten verlaten toen de vrouw van deze persoon bij hem kwam wonen. Zij benadrukt dat zij ook hier verwees naar de kelder waar zij tijdelijk had kunnen verblijven voordat haar kennis trouwde. Hoewel de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad niet uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij gedurende haar hele verblijf in Servië, drie jaar lang, bij deze vriend woonde, verklaarde zij in haar verklaring volgend verzoek evenmin dat zij er op straat heeft geleefd. Voorts blijkt uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat zij verklaarde dat zij die plek bij haar vriend 'had moeten verlaten' toen de vrouw van deze vriend bij hem kwam wonen. De verzoekende partij gaf louter aan dat zij daar bij een jongen kon wonen, maar dat die jongen 'nu' samenwoont met zijn vrouw, waardoor zij er niet meer 'kan' blijven. Zij verwees, in tegenstelling tot wat zij aanvoert, niet naar de kelder waar zij, volgens haar laatste verklaringen, zou hebben verbleven (*ibid.*, verklaring volgend verzoek, vraag 17). Het betoog van de verzoekende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hierover. Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij steeds verklaarde dat zij in 2001 vanuit Pristina met haar familie naar Duitsland vluchtte (*ibid.*, verklaring volgend verzoek, vraag 10 en notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3) en dus niet dat zij haar hele leven in Duitsland woonde, zoals zij in haar verzoekschrift opwerpt.

Waar zij nog stelt dat zij heeft verklaard dat zij te voet de grens is overgestoken met andere asielzoekers die zij in Servië had ontmoet en dat zij twaalf dagen met deze mensen heeft meegelopen, herhaalt zij louter haar eerder afgelegde verklaringen en doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het gegeven dat zij enerzijds schetst dat zij te ziek was om in Servië ooit werk te zoeken, maar anderzijds weergeeft dat zij te voet van Servië naar België kwam, een verder voorbehoud plaatst bij haar algemene geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal oordeelt vervolgens terecht dat de verzoekende partij geen zicht biedt op haar arbeidssituatie in Servië na haar terugkeer in 2019:

“Zo schetst u tijdens uw onderhoud initieel het beeld dat u louter karton verzamelde en bedelde en hiermee vijf euro per dag verdiende. Andere manieren om geld te verdienen, waren er volgens u niet omdat u de taal niet machtig was (CGVS, p. 5-6). Dit komt echter niet overeen met uw latere verklaringen waarbij u aangeeft dat u om de drie à vier dagen schoonmaakte of het gras verzorgde bij verschillende mensen (CGVS, p. 11). Daarenboven wijzigt u ook deze verklaringen en stelt u dat u dan toch niet bij meerdere mensen deze klusjes uitvoerde en dat u dergelijk werk maar één dag uitvoerde (CGVS, p. 12). U wijzigt ook deze verklaringen meteen en geeft aan dat u niet één dag maar twee dagen dit werk uitvoerde (CGVS, p. 12). Het dermate veranderen van uw verklaringen breekt uw geloofwaardigheid verder af. Geconfronteerd met uw steeds wijzigende verklaringen, besluit u dat u maar één dag zo werkte (CGVS, p. 13). Deze repliek verklaart geenszins het vastgestelde verschil aangezien u bij het begin van uw onderhoud meermaals gevraagd werd of u – naast karton te verkopen en te bedelen – nog op andere manieren (ook al was het maar voor één dag) geld verdiende in Servië (CGVS, p. 5, 6 en 13). Voorts komt uw bewering dat u geen werk zocht omdat u te ziek was (CGVS, p. 11) niet overeen met uw verklaring dat u al uw tijd gebruikte om karton te zoeken en te verkopen (CGVS, p. 6). Bovendien gaf u bij de DVZ aan dat u wel zwaar werk kon doen maar weliswaar weinig verdiende (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hiermee geconfronteerd stelt u dat amper kon werken en maar vijf euro verdiende. Deze repliek verklaart bovenstaande tegenstrijdigheid niet. Dat uw verklaringen omtrent uw arbeidssituatie in Servië niet coherent zijn, blijkt eens te meer uit uw stelling voor de DVZ dat u in Servië tien uur per dag werkte voor tien euro (Verklaring DVZ 1e VIB, vraag 28). Daarnaast gaf u tijdens uw eerste verzoek aan dat u straatmuzikant was (Verklaring DVZ 1e VIB, vraag 33), iets waar u met geen woord over repte tijdens uw onderhoud op het CGVS. Hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan deze verklaringen te ontkennen en stelt u dat u geen muziek kan spelen (CGVS, p. 18).”

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij altijd heeft verklaard dat zij een beetje had gewerkt, maar dat zij daarmee niet in haar levensonderhoud kon voorzien, kan zij niet worden gevolgd. Er dient immers op te worden gewezen dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij in Servië tien uur per dag werkte (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, verklaring DVZ 1^e VIB, vraag 28). Zij verklaarde ook dat zij de hele dag bezig was met karton te

verzamelen om dit te verkopen (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Waar zij benadrukt dat zij eerder bevestigde dat zij absoluut geen muzikant was en niet wist waarom in de eerste vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken 'straatmuzikant' stond, herhaalt zij louter haar eerdere verklaringen na confrontatie en doet zij geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Zij doet dit evenmin waar zij beweert dat zij had verklaard dat zij op straat bedelde, maar dat zij misschien niet goed was begrepen. Er dient namelijk te worden vastgesteld dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen in het Duits en dat zij het verslag ervan ondertekende voor akkoord (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, verklaring DVZ 1^e VIB). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij het zou hebben aangegeven als hier dergelijke fouten in stonden.

Waar zij aangeeft dat zij consequent verklaarde dat zij op straat bedelde en papier en karton inzamelde om te verkopen in de hoop een paar euro te verdienen en dat dit haar hoofdactiviteit was, maar dat zij daarnaast natuurlijk soms haar hulp aanbood aan oma's om hun boodschappen op straat te dragen en zij ook twee keer een man hielp aan wie zij had aangeboden om voor een paar euro het huishouden te doen en zijn tuin te verzorgen, dient te worden benadrukt dat haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij initieel het beeld schetste dat zij 'louter' karton verzamelde en bedelde en dat er geen andere manieren waren om geld te verdienen omdat zij de taal niet machtig was, maar dat dit niet overeenkomt met haar latere verklaringen waarbij zij aangeeft dat zij ook andere werkjes deed. Door louter bepaalde van haar verklaringen te herhalen, doet zij geen afbreuk aan het gegeven dat zij haar verklaringen in de loop van het persoonlijk onderhoud steeds wijzigde en dat dit afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid. Zij biedt hierdoor geen zicht op haar werkelijke arbeidssituatie in Servië na haar terugkeer in 2019. Nu de verzoekende partij hier door haar wisselende verklaringen geen zicht op biedt, doet zij evenmin afbreuk aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing waar zij erop wijst dat zij verklaarde dat zij de hele dag op zoek was naar eten en drinken, ondanks het feit dat zij ziek was door haar moeilijke leefomstandigheden en waar zij stelt dat zij moest zien te overleven, wat er haar kennelijk van weerhield om Servische werkgevers of de Servische autoriteiten te benaderen voor het verkrijgen van een werkvergunning, *"die onmogelijk te verkrijgen was zonder huisvesting en een identiteitskaart"*. Er dient aan te worden herinnerd dat de verzoekende partij evenmin zicht biedt op haar werkelijke woon- of verblijfssituatie.

Vervolgens beperkt zij zich tot een verwijzing naar haar eerdere verklaringen waar zij aanvoert dat zij verklaarde dat zij honger had geleden en dat zij daarom ook in de vuilnisbakken moest 'rommelen' om eten te vinden wanneer zij niet genoeg geld verdiende. Zij doet hiermee opnieuw geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen zicht biedt op haar arbeidssituatie in Servië na haar terugkeer in 2019.

Verzoekende partij stelt vervolgens dat zij voornamelijk bedelaar was en dat zij de kleine diensten die zij verleende aan voorbijgangers deed als onderdeel van haar bedelarij en voor een paar euro. Er was volgens haar dan ook geen sprake van 'ander' werk dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud had moeten aangeven. Zij stelt vervolgens dat zij zich misschien niet goed heeft uitgedrukt, maar dat zij nooit heeft bedoeld te zeggen dat zij om de drie of vier dagen particuliere woningen schoonmaakt en dat dit gezien haar profiel ook onmogelijk zou zijn. Indien de verzoekende partij ook andere diensten zou hebben verleend en zich niet louter zou hebben beziggehouden met het bedelen op zich en het verzamelen van karton, kon er echter van haar worden verwacht dat zij dit aangehaald zou hebben wanneer haar werd gevraagd of zij naast karton te verkopen en te bedelen, nog op andere manieren geld verdiende in Servië (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6) en dat zij hierover vervolgens consistente, eenduidige verklaringen zou afleggen. De verzoekende partij heeft dit echter nagelaten. Dat er geen sprake was van 'ander' werk en de diensten die zij verleende een onderdeel waren van haar bedelarij, kan, gelet op haar verklaringen over deze diensten (*ibid.*, p. 11-12), niet worden gevolgd.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat veel Roma volgens de beschikbare informatie onofficieel op straat werken om vuilnis op te rapen in een poging om te overleven. Door louter te verwijzen naar algemene informatie waarin zij niet wordt vermeld, doet zij echter opnieuw geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij door haar wijzigende verklaringen geen zicht biedt op haar arbeidssituatie in Servië na haar terugkeer in 2019.

Zij doet dit evenmin waar zij louter verwijst naar haar eerder afgelegde verklaringen dat zij zich niet had ingeschreven bij een werkloosheidsbureau (hoewel zij dit wel had geprobeerd), omdat zij haar niet wilden omdat zij eruitzag als een zwerver en er gezegd werd dat zij Albanees was, vanwege haar Kosovaarse afkomst.

Voorts kan, gelet op het gegeven dat de verzoekende partij de Servische nationaliteit heeft, niet worden ingezien waarom zij een werkvergunning nodig zou hebben om in Servië te werken. Verder biedt de verzoekende partij door haar wijzigende en tegenstrijdige verklaringen geen zicht op haar woon- of verblijfssituatie in Servië nadat zij er naartoe werd gerepatriëerd, zodat haar betoog dat het voor haar in de

praktijk zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, was om een werkloosheidsvergoeding (of een werkvergunning) te krijgen omdat zij geen vaste verblijfplaats had en niet in de registers was ingeschreven, niet gevolgd kan worden. Voorts toont zij niet aan dat het voor haar als Roma of als persoon die geboren is in het huidige Kosovo, moeilijk was om een Servische identiteitskaart of een werkvergunning te krijgen. Zij laat na algemene informatie bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat er zich in de praktijk moeilijkheden voordoen bij het afleveren van Servische identiteitskaarten of werkvergunningen aan personen van Roma-etniciteit of personen die in het verleden geboren zijn in het gebied dat nu Kosovo uitmaakt. Verder blijkt dat de verzoekende partij in het verleden een Servisch paspoort had en kan er niet worden ingezien waarom zij dit niet opnieuw zou kunnen bekomen (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, verklaring DVZ 1^e VIB, vraag 25). Dat dit paspoort een stempel van de Kosovaarse Republiek Servië droeg, kan niet in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden gelezen en hoe dan ook kan er niet worden ingezien waarom dit gegeven ertoe zou leiden dat de verzoekende partij in Servië niet opnieuw een paspoort of andere identiteitsdocumenten zou kunnen bekomen. Waar zij erop wijst dat zij geen Servisch spreekt en de procedures voor haar als in Kosovo geboren Roma bijzonder moeilijk zijn, dient erop te worden gewezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij over een zekere mate van zelfredzaamheid of zelfstandigheid beschikt, nu zij in Duitsland een opleiding heeft gevolgd en er in de McDonalds heeft gewerkt (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij, met eventuele hulp van organisaties die opkomen voor de rechten van de Roma, in staat is om de nodige Servische documenten te bekomen.

Wat betreft de verklaringen van de verzoekende partij dat er haar medische zorg werd geweigerd en dat er bij de medische instanties met geweld werd gedreigd, stelt de commissaris-generaal terecht het volgende vast: *"Waar u te kennen geeft dat u medische zorg werd geweigerd, moet opgemerkt worden dat het loutere feit dat u voor medische zorg dient te betalen geen vervolging of ernstige schade inhoudt (CGVS, p. 15).*

Voor zo ver er bij deze medische instanties met geweld werd gedreigd (CGVS, p. 8), blijkt uit niets dat u hiertegen geen beroep zou kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten."

Door louter te wijzen op haar reeds afgelegde verklaringen dat zij vaak ziek was door haar leefomstandigheden in Servië, dat zij nooit gratis hulp had kunnen krijgen en dat haar gevraagd werd te betalen, maar zij haar brood niet verdiende, doet zij geen afbreuk aan de hierboven weergegeven, pertinente motieven van de bestreden beslissing. Er dient bovendien te worden herhaald dat zij door haar wijzigende en tegenstrijdige verklaringen geen zicht biedt op haar werkelijke woon- of verblijfssituatie en haar arbeidssituatie in Servië na haar terugkeer in 2019.

Waar zij stelt dat zij geen Servisch sprak, bang was om hulp te vragen omdat zij vaak werd geslagen en andere mensen of instellingen niet vertrouwde, kan zij niet overtuigen. Van haar kan immers worden verwacht dat zij minstens poogt de hogere autoriteiten of organisaties die Roma's helpen om hulp te vragen. Als de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Wat betreft de verklaringen van de verzoekende partij over het geweld van burgers, het ontoereikend politieoptreden bij aangifte van dergelijk geweld en/of geweld door de politie zelf begaan, wordt door de commissaris-generaal nog terecht het volgende geoordeeld:

"In het licht van voorgaande vaststellingen aangaande de beschikbare beschermingsmogelijkheden in Servië heeft u aldus evenmin aannemelijk gemaakt dat u wanneer u geconfronteerd werd/zou worden met geweld van burgers, een ontoereikend politieoptreden bij aangifte van dergelijk geweld en/of geweld door de politie zelf begaan, geen beroep zou kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten. U gaf het door u als gebrekkig ervaren politieoptreden en het politiegeweld bovendien nooit aan bij andere, hogere instanties. U meent immers dat dit tot niets zou leiden en u vreest nog eens geslagen te worden (CGVS, p. 16-17). Gelet dat uit (...) informatie duidelijk blijkt dat ook Roma in Servië politiegeweld kunnen aanklagen, volstaat dergelijke repliek evenwel niet."

Door louter haar eerdere verklaringen over het geweld door politieagenten en burgers dat zij zou hebben meegemaakt en het contact met de politie, te herhalen, doet zij geen afbreuk aan de hierboven weergegeven, pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar zij aanhaalt dat zij de politie niet meer vertrouwde en zij niet meer naar een politiebureau durfde te gaan uit angst mishandeld te worden, omdat de politie niets voor haar deed en zij ook zelf door de politie was geslagen, dient erop te worden gewezen dat het aan verzoekende partij zelf toekomt om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Servische overheden wendt om

bescherming te vragen. Verzoekende partij slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat er in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich tot de Servische overheid wendt voor bescherming. De verzoekende partij heeft immers nagelaten om andere, hogere autoriteiten te contacteren (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Waar de verzoekende partij er nog in het algemeen op wijst dat zij spontaan was en haar woorden vol leven waren en zij verdrietig en emotioneel was toen zij sprak over haar repatriëring van Duitsland naar Servië en de erbarmelijke omstandigheden waarin zij als in Kosovo geboren Roma in Servië had moeten leven (en het gegeven dat zij de Servische taal niet kon spreken), doet zij evenmin afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij door haar wijzigende en tegenstrijdige verklaringen geen zicht biedt op haar werkelijke woon- of verblijfssituatie en arbeidssituatie in Servië nadat zij er in 2019 naartoe werd gerepatriëerd.

Waar de verzoekende partij benadrukt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals de betekenis van de haar gestelde vragen niet begreep en dat zij soms onwillekeurig antwoordde omdat zij het niet begreep, dient er na een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat, daargelaten de reden dat de verzoekende partij inderdaad meermaals niet op de gestelde vraag zelf antwoordde, deze vragen hierna door de *protection officer* van het CGVS herhaald werden, waarna de verzoekende partij antwoordde op de vraag. De verzoekende partij bevestigt dit ook zelf in haar verzoekschrift.

Ter terechtzitting voert de verzoekende partij een betoog waarbij zij verwijst naar pagina 40 van de COI Focus: "*Servië Algemene Situatie*" van 5 december 2023. Zij wijst erop dat binnen de categorie van Roma in Servië er nog een bijzondere categorie is van ontheemden. Deze personen zouden vaak in informele nederzettingen wonen zonder toegang tot basisinfrastructuur, elektriciteit, water en sanitaire voorzieningen en zouden voortdurend bang zijn voor gedwongen uitzettingen. Zij wijst op de problemen die deze categorie van ontheemden zou ondervinden. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij *in casu* geen zicht biedt op haar werkelijke woon- of verblijfssituatie en arbeidssituatie in Servië nadat zij er in 2019 naartoe werd gerepatriëerd, is dergelijke algemene informatie, die geen betrekking heeft op haar persoon, niet dienstig. De verzoekende partij dient *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbeert.

Er dient nog te worden benadrukt dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin dient benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. De verzoekende partij biedt echter geen zicht op haar werkelijke woon- of verblijfssituatie en arbeidssituatie in Servië nadat zij er in 2019 naartoe werd gerepatriëerd, waardoor niet vastgesteld kan worden dat ze in geval van terugkeer naar Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De verzoekende partij laat verder na aan te tonen dat het haar, in geval van problemen in Servië, aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoekende partij stelt tenslotte problemen te vrezen omdat haar oom tijdens het voormalige gewapende conflict aan de zijde van de Serviërs streed waarbij hij Albanezen om het leven bracht. De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing op goede gronden op dat het gegeven dat haar oom destijds aan de zijde van de Serviërs tegen de Albanezen streed niet volstaat om actueel te gewagen van een nood aan internationale bescherming: "*U brengt immers geen elementen aan waaruit een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade zou kunnen blijken. Vooreerst betreffen de slachtoffers van uw oom*

etnische Albanezen uit Pristina, het huidige Kosovo (CGVS, p. 9). U bent daarentegen een Servisch staatsburger waardoor uw vrees derhalve ten aanzien van Servië wordt beoordeeld. Verder blijkt uit niets dat uw oom na 2001/2002 hieromtrent nog concrete problemen heeft gekend. U kende evenmin ooit enig probleem naar aanleiding van de vroegere activiteiten van uw oom tegen etnische Albanezen (CGVS, p. 10)." In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen argument die een ander licht kan werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat (i) de verzoekende partij bepaalde elementen van haar vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt omdat zij geen zicht biedt op haar werkelijke woon- of verblijfssituatie en arbeidssituatie in Servië nadat zij er in 2019 naartoe werd gerepatrieerd, (ii) zij verder niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en (iii) het gegeven dat haar oom destijds aan de zijde van de Serviërs tegen de Albanezen streed niet volstaat om actueel te gewagen van een nood aan internationale bescherming.

4.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan het relaas van de verzoekende partij ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

4.5. Uit niets blijkt dat er op heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4.6. De verzoekende partij toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, Servië, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om haar land van herkomst, Servië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de weigering van de internationale bescherming en de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij.

4.8. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

4.9. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekende partij biedt echter geen zicht op haar werkelijke woon/verblijfssituatie en arbeidssituatie in Servië nadat zij er in 2019 naartoe werd gerepatrieerd, zij maakte niet aannemelijk dat zij voor haar problemen geen beroep kon doen op de in Servië aanwezige autoriteiten en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd in Servië. Zij toont bovendien niet aan dat zij bij terugkeer en in het geval er zich problemen zouden voordoen, zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Servische autoriteiten. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

4.10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekende partij geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de weigering van de internationale bescherming en de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming.

6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS